

Arrest

nr. 316 301 van 12 november 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2024.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DE SCHUTTER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 27 juli 2008 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 24 oktober 2008 neemt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 18 februari 2009 dient verzoeker in België een tweede verzoek om internationale bescherming in. Omdat verzoeker verzaakte aan de oproeping voor zijn persoonlijk onderhoud en ter rechtvaardiging van zijn afwezigheid geen reden meegaf binnen de hiertoe voorziene wettelijke termijn, werd de behandeling van zijn verzoek beëindigd op 25 september 2009.

1.3. Op 4 maart 2010 dient verzoeker in België een derde verzoek om internationale bescherming in. Diezelfde dag beslist de Dienst Vreemdelingenzaken tot een weigering tot in overwegingname van dit verzoek.

1.4. Op 17 september 2024 dient verzoeker in België een vierde verzoek om internationale bescherming in.

De volgende dag neemt de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Op 22 oktober 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag per drager aan verzoeker ter kennis wordt gebracht en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Iraakse nationaliteit en bent u een Koerd afkomstig van Derkar (Noord-Irak). U zou in Berseve gewoond hebben waar u als herder werkte. Uw vader zou in 1988 tijdens de Anfalcampagne gedood zijn. Twee van uw broers, M(...) en A(...), zouden als peshmerga werkzaam zijn. In juni 2006 zou u door de PKK (Koerdische Arbeiderspartij) benaderd zijn om hen schoenen en kleding te leveren. Op 9 juli 2006 zou u gedurende drie dagen door de Asayish (veiligheidsdiensten van de Koerdische autoriteiten) zijn aangehouden op basis van samenwerking met de PKK. U zou zijn vrijgelaten uit respect voor uw vader die een martelaar is. U diende wel uw collaboratie met de PKK moeten stoppen want anders zou u 6 à 7 jaar gevangenisstraf krijgen. U zou een maand zijn thuis gebleven om de PKK te vermijden. Toen u opnieuw uw schapen zou zijn gaan hoeden zou u opnieuw door de PKK benaderd zijn. U zou behalve schoenen en kleding nu ook voedsel aan hen moeten bezorgen. Indien u dit zou weigeren zou uw broer M(...) worden gedood. U zou daarom gedurende twee jaar met de PKK samen hebben gewerkt en dit tot 28 juni 2008. De Asayish zou in uw afwezigheid naar uw huis zijn gekomen met een convocatie. Op 1 juli 2008 zou u direct van Berseve richting Turkije gevlucht zijn. U zou tot 21 juli 2008 in Turkije gebleven zijn in afwachting van een oplossing. Uw familie zou u echter hebben laten weten dat er geen bemiddeling mogelijk was. U besloot hierop verder te reizen. Op 27 juli 2008 zou u in België zijn aangekomen en op 28 juli 2008 heeft u hiereen eerste verzoek om internationale bescherming ingediend. Diezelfde dag zou u op de Dienst Vreemdelingenzaken in contact zijn gekomen met uw neefje, A(...) H(...) A(...) (OV (...)), die ook asiel kwam aanvragen.

Op 24 oktober 2008 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar er geen geloof gehecht kon worden aan de door u voorgehouden problemen met de Asayish. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

U verliet België niet en diende op 18 februari 2009 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U herhaalde hierbij uw eerdere verklaringen en voegde twee foto's van uw verwondingen door foltering, een convocatie van de politie en een aanhoudingsmandaat toe, allen originele documenten. Echter u verzaakte aan de oproeping voor uw persoonlijk onderhoud en gaf geen reden mee ter rechtvaardiging van uw afwezigheid binnen de hiertoe voorziene wettelijke termijn, waarop uw verzoek werd beëindigd op 25 september 2009.

U verliet België niet en diende op 4 maart 2010 een derde verzoek om internationale bescherming in. Hierin bleef u wederom bij u eerdere verklaringen. U voegde geen nieuwe documenten toe. Op 4 maart 2010 besloot de Dienst Vreemdelingenzaken tot een weigering tot in overwegingname van uw asielaanvraag. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Nadien verbleef u steeds in België, zij het illegaal, en u kwam herhaaldelijk in contact met de politiediensten wegens illegaal verblijf en zwartwerk. Nadat u wederom door de politie werd gearresteerd op 10 september 2024 wegens illegaal verblijf werd u overgebracht naar een gesloten centrum. DVZ startte tevens de procedure op om u van het grondgebied te verwijderen. Vanuit het gesloten centrum diende u een vierde verzoek om internationale bescherming in op 17 september 2024. U herhaalde uw eerdere verklaringen en voegde nog toe dat u in België zeer actief bent op sociale media waarbij u zich kritisch uitlaat tegen Erdogan en de Koerdische autoriteiten, alsook lid bent van een groep Koerdische activisten. Omwille van uw activiteiten zou de Asayish een aantal keren bij uw familie in Irak op bezoek zijn geweest en gevraagd hebben naar u. Ook is er nog altijd een arrestatiebevel tegen u van kracht vanwege de problemen die u reeds in het kader van uw eerdere verzoeken aanhaalde. Bij terugkeer vreest u in de gevangenis te belanden vanwege de rechtszaak die u reeds eerder boven het hoofd hing vanwege uw vermeende banden met de PKK en uw activisme op sociale media. Ter staving van uw verzoek legt u een origineel arrestatiebevel neer, een attest ter ondersteuning van enkele dorpsgenoten en screenshots van uw Tiktok-profielen.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vierde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw teruggrijping of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te vrijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen enerzijds die u aflegde aangaande het arrestatiebevel dat nog steeds tegen u van kracht zou zijn waarin u wordt beticht van banden met de PKK (zie CGVS, p.10 en 11) en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoeken hebt uiteengezet, moet worden beklemtoond dat uw eerste aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en u hiertegen geen beroep indiende. In uw latere verzoeken bleef u bij uw eerdere verklaringen, echter deze werden telkenmale niet-ontvankelijk verklaard daar u geen elementen aanbracht die de eerdere beoordeling konden omvormen. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter nogmaals deze problemen aanhaalt en verwijst naar uw eerdere verklaringen die op geen enkele wijze als aangetoond worden beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van dien aard om de vastgestelde ongelooftwaardigheid op te heffen.

Anderzijds vreest u een gevangenisstraf bij terugkeer vanwege uw vermeende activisme jegens de Turkse en Koerdische autoriteiten waarbij uw familie reeds enkele bezoeken kreeg van de Asayish (zie CGVS, p.4-7). Echter, er dient door het CGVS te worden vastgesteld dat ook aan uw beweerde vrees hieromtrent geen enkel geloof gehecht kan worden.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwijfelt dat u af en toe politieke statements maakte/ maakt op sociale media en u samen met andere mensen deelnam aan politiek getinte live-uitzendingen op sociale media (zie CGVS, p.5-7). Dit kon immers afgeleid worden uit de documenten die u neerlegt alsook bij het nagaan van uw sociale media-accounts.

Echter deze elementen an sich zijn niet voldoende om in aanmerking te komen voor internationale bescherming daar u niet aantoont dat de autoriteiten in uw land van herkomst hiervan op de hoogte zijn, u omwille hiervan wordt gezocht en problemen zal krijgen bij terugkeer.

Zo stelt u dat de Koerdische autoriteiten wel degelijk op de hoogte zijn van uw activisme in België (zie CGVS, p.9). Echter gevraagd waaruit u dit precies afleidt, komt u niet verder dan stellen dat onbekenden beledigingen stuurden als reactie op de live-uitzendingen die u deed, alwaar u de hand van de overheid inziet (zie CGVS, p.9). U stelt verder dat ze valse namen gebruikten en geen vaste deelnemers waren aan de live-uitzending, waardoor u hieruit eveneens afleidde dat het mensen van de overheid waren (zie CGVS, p.9). Dit zijn echter vage beweringen en loutere vermoedens van uw kant die u ook niet verder staft. U legt hier immers geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs van neer. Bovendien kan u niet eens met zekerheid stellen of het al dan niet leden van de overheid betreffen daar het anonieme accounts waren die zich dan ook nog eens beperkten tot algemene beledigingen jegens u of Koerdische strijders in het algemeen (zie CGVS, p.9). Het mag duidelijk zijn dat u hier geenszins aantoont dat de autoriteiten weet hebben van uw activisme / posts en dat de reacties op uw posts uitgaan van de Iraaks Koerdische autoriteiten. Dat mensen zich mogelijks negatief uitlaten in hun reacties op uw posts en duidelijk te kennen geven niet akkoord te zijn

met uw visie, betekent niet dat u in het vizier zit van uw autoriteiten en in geval van een terugkeer problemen zal kennen. Daar er ook gewone burgers anti-Koerdische of anti-PKK gevoelens kunnen hebben en deze verwoorden op sociale media, kan er niet worden ingezien hoe u dan tot de onomstotelijke vaststelling komt dat het wel mensen van de overheid moet betreffen. Aldus toont zulks geenszins aan.

Verder zegt u nog dat de Asayish drie keer is langsgekomen bij uw familie waarbij ze vroegen naar u en uw activiteiten op sociale media (zie CGVS, p.9). Echter hieraan kan er opnieuw weinig geloof gehecht worden.

Zo is het vooreerst geenszins ernstig dat u pas op 17 september 2024 uw huidig verzoek indiende indien uw verklaringen omtrent de problemen die uw familie in Irak zou kennen omwille van u en uw activiteiten hier op sociale media de waarheid betreffen. Immers, uit wat u beweert bent u reeds sinds 2011 à 2012 actief op sociale media. U beweerde voorts dat de Asayish meermaals langskwam op zoek naar u, dit in 2015, 2017 en 2019, en hierbij uw familie, en dan vooral uw oudste broer, telkens onder druk zette en bedreigde (zie CGVS p. 9). Uw derde verzoek werd reeds op 4 maart 2010 afgesloten met een weigering tot in overwegingname op niveau van de DVZ. Dat u dan pas op 17 september 2024 – meer dan 10 jaar later – besliste uw huidig verzoek in te dienen, en dit terwijl, naar u thans beweert, de Asayish al sinds 2015 herhaaldelijk naar u kwam vragen bij uw familie en problemen veroorzaakte voor uw familie, is volstrekt ongeloofwaardig. Het mag duidelijk zijn dat u al veel eerder, minstens op het moment dat de (beweerde nieuwe) problemen de kop opstaken, opnieuw uw vrees zou hebben kenbaar gemaakt en een nieuw verzoek zou hebben ingediend. Uw gedrag in deze spreekt uw beweerde vrees evenwel duidelijk tegen. De vaststelling dat u pas op 17 december 2024 een nieuw verzoek indiende bevestigt bovendien eens te meer ook de hierboven reeds aangehaalde ongeloofwaardigheid van het beweerde arrestatiebevel wat u nog steeds boven het hoofd zou hangen omwille van uw banden met de PKK (zie supra).

Ook volgende wijst erop dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vrees omwille van uw activisme op sociale media. Zo verklaarde u aanvankelijk dat de Asayish bij de huisbezoeken aan uw familie vroeg waar ze u verborg alsook waar u was, dit terwijl ze volgens u weet hadden van uw activisme vanuit België en dus logischerwijs ook wisten dat u zich niet in het land bevond (zie CGVS, p.10). Dat ze volgens u dan herhaaldelijk aan uw familie vroegen waar u was, is dan ook niet ernstig. Dat u dan vervolgens, wanneer u hier om verduidelijking werd gevraagd, plots uw verklaringen aanpaste en beweerde dat ze niet effectief wilden weten waar u was maar dat het gewoon pesterijen waren (zie CGVS, p.10), kan dan ook niet overtuigen.

U bent tot slot ook niet éénduidig wanneer u wordt gevraagd naar de problemen die uw familie dan kende met de Asayish. Waar u enerzijds verklaarde dat ze uw familie onder druk zetten en bedreigden, vooral dan uw oudste broer (zie CGVS p. 9), blijkt verder uit uw verklaringen dat ze enkel naar u kwamen vragen. Over welke druk en bedreigingen het hier dan zou gaan, is geenszins duidelijk en zulks blijkt ook nergens uit uw overige verklaringen. U liet verder nog optekenen dat de bezoeken van de Asayish de reputatie van uw familie niet ten goede komen (zie CGVS, p.10). In het licht van voorgaande - aangaande de problemen die u zou gekend hebben met de Asayish voor uw vertrek uit Irak en die, naar u beweert, tot op heden nog spelen werd reeds herhaaldelijk geoordeeld dat hieraan geen geloof wordt gehecht en ook uw beweringen dat de Asayish 'recent' opnieuw naar u kwam vragen omwille van uw sociaal activisme kunnen niet overtuigen – mag al duidelijk zijn dat uw verklaringen betreffende de herhaalde bezoeken door de Asayish aan uw familie enige geloofwaardigheid ontberen. Dat de reputatie van uw familie dan hierdoor besmeurd is, kan evenmin overtuigen. Wat er ook van zij, en ook al zou het vaststaan dat de Asayish bij uw familie langskwam – quod non - het loutere feit dat de reputatie van uw familie zou zijn gedeukt, volstaat geenszins om in uw hoofde te besluiten tot een nood aan internationale bescherming.

Ten slotte dateert volgens uw verklaringen het laatste bezoek waar u weet van heeft van 2019, hetgeen vijf jaar geleden is. Uw verklaringen als vermoedt u dat uw familie u niet meer op de hoogte brengt van recentere bezoeken uit angst voor uw mentale toestand, overtuigt geenszins (zie CGVS, p.10). Immers voor uw verzoek is deze informatie uitermate belangrijk. Zeker gezien u in de periode dat de bezoeken zich zouden hebben voorgedaan nimmer een verzoek indiende en u zich nu, i.c. 9 jaar nadat de bezoeken zouden gestart zijn en 5 jaar na het laatste bezoek waarvan u weet heeft, beroept op een vrees voor de Asayish mag in alle redelijkheid verwacht worden dat u duidelijk zou kunnen aangeven hoe de actuele situatie is en wat zich eventueel nog heeft voorgedaan. Dat u dan niet aandringt bij uw familie, dan wel dat uw familie u niet zou informeren van de meest recente problemen, is geenszins ernstig. De Commissaris-generaal dient zich immers in het kader van uw verzoek uit spreken over uw actuele nood aan internationale bescherming en dient zich hiervoor te steunen op de situatie zoals deze zich nu voordoet. Waarom uw familie u voorheen wel zou hebben ingelicht van de beweerde huisbezoeken doch u dan nu, op een moment dat deze informatie van het grootste belang is, hierover geen verdere informatie meer zou willen geven, kan totaal niet worden begrepen. U toont dan ook geenszins aan anno 2024 nood te hebben aan internationale bescherming.

Voorts blijkt dat u pas sinds 2021 lid zou zijn geworden van een Koerdische groepering van activisten en Asayish. Indien het al zou vaststaan dat Asayish bij uw familie langsging, quod non, mag het duidelijk zijn dat de huisbezoeken die zich dan in 2015, 2017 en 2019 zouden hebben voorgedaan, hiermee geenszins verband houden.

Tot slot, doch niet in het minst, kan nog worden toegevoegd dat u niet alleen bijzonder laattijdig uw huidig verzoek indiende, i.c. 10 jaar nadat uw derde verzoek werd afgesloten met een niet in overwegingname, uw gedrag spreekt ook duidelijk het werkelijke bestaan van een nood aan internationale bescherming tegen. Zo verbleef u gedurende 10 jaar illegaal op het Belgische grondgebied. U kwam in die periode ook meermaals in aanraking met de Belgische autoriteiten omwille van uw illegaal verblijf. Dat u gedurende die gehele periode en doorheen die herhaaldelijke contacten nooit enige melding maakte van uw beweerd vrees voor vervolging en nood aan internationale bescherming, is volstrekt onlogisch. Ook nadat u werd opgepakt en overgebracht naar een gesloten centrum maakte uw beweerd vrees niet kenbaar. Pas op het moment dat een procedure u van het Belgische grondgebied te verwijderen en terug te leiden naar Irak werd opgestart, maakte u uw (beweerde) nood kenbaar en diende u uw huidig verzoek in. Uw gedrag in deze wijst er dan ook duidelijk op dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u geen prioriteit heeft en het louter verkrijgen van een verblijfsvergunning voor u primeert. De door u neergelegde documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande beslissing.

Immers het arrestatiebevel dat u neerlegt heeft enkel bewijswaarde voor zover dit wordt neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas, wat in casu geenszins het geval is. Bovendien is het zo dat alle Iraakse documenten gemakkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden waardoor hun bewijswaarde hoe dan ook slechts relatief is (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

De brief opgesteld door uw dorpsgenoten heeft verderweinig tot geen bewijswaarde. Deze bevat op zich immers slechts persoonlijke verklaringen. Bovendien is geenszins duidelijk wie de brief opstelde temeer daar dergelijke verklaringen door éénieder kunnen worden weergegeven. Ook al zou het ten andere vaststaan dat de brief werd opgesteld door voorgemalde dorpsgenoten, quod non, dat de door hen in de brief aangehaalde feiten zich ook daadwerkelijk hebben voorgedaan blijkt uit niets. Kan hier overigens nogmaals worden opgemerkt dat ook deze brief niet wordt voorgelegd in het kader van een waarachtig relaas.

Dan zijn er nog de screenshots van uw sociale media-profielen. Hierbij dient er opgemerkt te worden dat er niet betwist wordt dat u actief lijkt te zijn op sociale media en hierbij ook boodschappen jegens de Turkse en Koerdische autoriteiten post. Echter zoals reeds in supra beschreven kan hieruit an sich geen vrees in uw hoofde worden afgeleid temeer daar uit deze stukken niet blijkt dat de autoriteiten in uw land van herkomst weet hebben van uw activiteiten, u omwille hiervan zoeken en u ingeval van een terugkeer, zoals u beweert, problemen zal kennen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>) en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraqjune-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Iraakezen elk nauwgezet te worden onderzocht, dit in het licht van enerzijds de door de verzoeker verstrekte bewijselementen en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst erop dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe

te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie ontvluchten als gevolg van het gewapende conflict.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in eerste instantie bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van Islamitische Staat (IS) en de strijd daartegen, en sinds de zomer van 2020 tevens door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (zie de COI Focus Irak: veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update), beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: security situation van mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf) en de COI Focus Irak: veiligheidsincidenten in de Koerdische Autonome Regio (KAR) van 28 september 2023 beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidsincidenten_in_de_koerdische_autonome_regio_kar_20230928.pdf of <https://www.cgra.be/nl>). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.

Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

De Koerdische Autonome Regio (KAR) omvat de gouvernementen Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja - de administratieve status van Halabja als provincie wordt nog niet officieel erkend door de Iraakse federale regering - die officieel onder het bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG) vallen. In 2022 telde de provincie Dohuk ongeveer 1.432.369 inwoners.

Op 25 september 2017 hield de KRG een referendum over de onafhankelijkheid van Koerdistan, waarbij een absolute meerderheid van de kiezers voor Koerdische onafhankelijkheid stemde. Het referendum leidde tot een conflict tussen de KRG en de centrale Iraakse autoriteiten, die het referendum onwettig verklaarden en de Koerdische regio's tijdelijk isoleerden van de buitenwereld. Tegelijkertijd verdreven het Iraakse leger en de Popular Mobilization Forces (PMF) de Koerdische troepen uit Kirkuk en een groot deel van de "betwiste regio's", waardoor de KRG een aanzienlijk deel van haar olie-inkomsten verloor. Na het referendum belandde de KRG in een diepe politieke en economische crisis. In maart 2021 bereikten de Koerdische en de Iraakse regering na lange onderhandelingen een begrotingsakkoord, dat onder andere de verdeling van olie-inkomsten vastlegt.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op IS aan. Sinds het verlies van zijn laatste grondgebied in Irak voert IS een weinig intensieve guerrillaoorlog die vooral gericht is tegen het Iraakse leger, de politie, de Popular Mobilization Forces (PMF) en lokale vertegenwoordigers van de autoriteiten, die zelf "antiterrorismeoperaties" blijven uitvoeren. Volgens het laatste EUAA-rapport "Security Situation" vinden er in de gouvernementen Anbar, Bagdad, Diyala, Kirkuk, Ninive en Salah ad-Din veiligheidsincidenten plaats die verband houden met IS. De KAR als geheel wordt niet getroffen door ISaanvallen.

De afgelopen jaren waren er in Iraaks Koerdistan ook herhaaldelijk protestbewegingen tegen gebrekkige basisdienstverlening, vertragingen bij de uitbetaling van ambtenarensalarissen en corruptie. Hoewel de betogingen meestal rustig verlopen, braken er soms rellen uit en traden de veiligheidstroepen hard op tegen de demonstranten. Dit politieke geweld is doelgericht en past niet in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, d.w.z. een situatie waarbij de reguliere strijdkrachten van een land tegenover gewapende organisaties staan, of waarin twee of meer gewapende organisaties tegen elkaar vechten. Bovendien bleef het aantal burgerslachtoffers zeer beperkt.

In de referentieperiode van het rapport "Security Situation", van 1 februari 2023 tot en met 31 maart 2024, vonden de meeste veiligheidsincidenten plaats tussen de PKK en Turkije of de veiligheidstroepen van de KRG.

De Turkse strijdkrachten voerden talrijke grond- en luchtaanvallen uit, voornamelijk op het Metin- en Garagebergte in het district Amadiya in het noorden van de provincie. Na de herverkiezing van de Turkse president Recep Tayyip Erdogan in mei 2023 steeg het aantal aanvallen met geïmproviseerde bommen (IED's) van de PKK tegen Turkse troepen in de provincie. Tijdens de zomer van 2023 werd het Metin-gebergte een brandpunt van geweld tussen de twee actoren, waarbij Turkije grondtroepen, artillerie en luchtaanvallen inzette tegen de PKK, die zich gedeeltelijk tegen de aanvallen wist te beschermen via een netwerk van tunnels en grotten in de bergen. In oktober 2023 werden de Turkse aanvallen intensiever wegens een aanslag in Ankara die door de PKK werd opgeëist. Ook in december 2023 en januari 2024 verhevigde het conflict opnieuw door een dodelijke PKK-aanval op Turkse troepen die op het grondgebied van de KAR waren gelegerd.

De PKK viel de Peshmerga ook aan met raketten, geïmproviseerde bommen en via rechtstreekse grondaanvallen. De Peshmerga voerden ook aanvallen uit op stellingen van de PKK. Het aantal van deze aanvallen blijft echter beperkt.

Ten slotte deden zich tijdens de referentieperiode in de provincie Dohuk een aanzienlijk aantal veiligheidsincidenten voor, waarvan de meeste plaatsvonden in het kader van het Turkse offensief in het grensgebied in het noorden van de provincie. Deze incidenten deden zich bijna uitsluitend voor in het district Amadiya. In de provincie, het aantal incidenten waarbij burgerslachtoffers vielen, net als het aantal burgerslachtoffers zelf, bleef laag.

Volgens de IOM telde Irak op 31 december 2023 1.123.663 ontheemden (IDP's). IOM maakt ook melding van bijna 4,9 miljoen ontheemde Iraakse burgers die ondertussen zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst.

De drie provincies die samen de KAR vormen, verschaften op 31 december 2023 onderdak aan 591.277 IDP's en behoren dus tot de provincies met het hoogste aantal ontheemden. Op dezelfde datum registreerde de IOM geen IDP's uit de provincie Dohuk. Er werden daarentegen 744 returnees gesignaleerd.

In de EUAA Guidance Note wordt aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie kan worden geconcludeerd dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 15c van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Na een grondige analyse van de beschikbare informatie is de commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in Irak, in het bijzonder in de provincie Dohuk, sinds de publicatie van de EUAA Guidance Note in juni 2022 zodanig is veranderd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die naar Irak terugkeert, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. tg. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk complex, problematisch en ernstig is. Ze erkent ook dat, gelet op de individuele omstandigheden en de persoonlijke context van de verzoeker om internationale bescherming, dit aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Indien een Iraakse verzoeker uit de provincie Dohuk wegens zijn specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die bescherming hem toegekend.

In het kader van de beoordelingsmarge waarover zij beschikt, rekening houdend met de bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie is de commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat de huidige situatie in uw regio van herkomst, namelijk het district [Zakho/Dohuk/Sumel], gelegen in de provincie Dohuk, momenteel niet van die aard is dat burgers, louter door hun aanwezigheid aldaar, een reëel risico lopen het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van

hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980.

Bijgevolg rijst de vraag of u zich kunt beroepen op omstandigheden die u eigen zijn en die wat u betreft, de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurige geweld in de provincie Dohuk, in die mate aanzienlijk kunnen doen toenemen dat moet worden aangenomen dat u in geval van terugkeer naar die provincie een reëel risico op ernstige bedreiging van uw leven of persoon zou lopen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Dohuk. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/6 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1. Verweerder oordeelt dat het volgend verzoek van verzoeker onontvankelijk is. Hij stelt dat de nieuwe elementen die verzoeker inriep ter staving van dit meervoudig verzoek, niet van die aard waren dat zij de kans op erkenning als vluchteling of op toekenning van subsidiaire bescherming, aanzienlijk groter maken. Het artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet luidt:

(...)

Verzoeker meent dat er wel degelijk nieuwe elementen waren die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Verzoeker legde immers volgende documenten voor ter staving van zijn meervoudig verzoek:

- Een arrestatiebevel van 12.09.2024, met beëdigde vertaling. Daaruit blijkt dat de rechtbank van Zakho bevestigt dat het verzoek tot arrestatie van verzoeker uit 2008 nog steeds van kracht is;*
- Een brief van een aantal Koerdische vrienden met verblijf in België, die in Irak dorpsgenoten waren van verzoeker, gedateerd op 16.09.2024, waarin zij bevestigen dat verzoeker gevaar loopt in geval van terugkeer naar Irak omwille van zijn propagande boodschappen voor de PKK*
- Een aantal uittreksels van verzoekers profiel op Tiktok en Instagram.*

Verzoeker legde daarnaast tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 16.10.2024 zeer gedetailleerde verklaringen af over zijn activiteiten op social media, over de vervolgingen van andere social media activisten tegen het regime in de Koerdische autonome regio en over zijn lidmaatschap van de groepering Shave Ronahig sinds 2021.

2. Verweerder oordeelt over het arrestatiebevel dat dit louter de uitloper is van zijn vluchtrelaas zoals beoordeeld in 2008, aangezien er in de inhoud van het document ook uitdrukkelijk wordt verwezen naar het eerdere bevel dat in 2008 werd genomen. Verweerder oordeelde dat dit vluchtrelaas destijds niet aannemelijk was zodat de documenten ter staving er van ook niet in overweging dienden te worden genomen.

Wat betreft de brief van de dorpsgenoten stelt verweerder dat het gaat om slechts persoonlijke verklaringen, en dat uit niets blijkt dat de “in de brief aangehaalde feiten zich ook daadwerkelijk hebben voorgedaan” en dat ook niet bewezen wordt dat de auteurs werkelijk vroegere dorpsgenoten zijn.

Wat betreft de screenshots van sociale mediaprofielen, stelt verweerder dat niet betwist dat verzoeker actief is op social media en daarbij boodschappen jegens de Turkse en Koerdische autoriteiten post maar dat hieruit geen vrees kan worden afgeleid omdat daaruit niet blijkt dat de Koerdische autoriteiten in zijn land van herkomst weet hebben van deze activiteiten en daarom naar hem op zoek zijn. Verweerder stelt dat dit laatste niet blijkt uit het feit dat onbekenden volgens verzoeker bedreigingen naar hem stuurden als reactie op de live-uitzendingen die hij deed. Verweerder zegt dat dit louter vermoedens zijn, omdat hij er geen bewijs van neerlegt en aangezien ook gewone burgers met anti-PKK gevoelens dergelijke reacties kunnen plaatsen.

Verweerder wijst er verder ook op dat er geen geloofwaardigheid kan worden gehecht aan de bezoeken van de Asaysish aan verzoekers familie in Irak, die hij situeert in 2015, 2017 en 2019, en stelt dat deze alleszins niet kunnen gelinkt worden aan verzoekers activiteiten op social media.

Verweerder wijst er tot slot doorheen de beslissing meermaals op dat de geloofwaardigheid van verzoeker verder ondermijnd wordt door de laattijdigheid van zijn laatste verzoek om internationale bescherming, dat pas werd ingediend nadat hij was opgepakt en geconfronteerd werd met een mogelijke uitwijzing naar Irak.

3. Verzoeker wijst er op dat in het kader van het onderzoek naar de ontvankelijkheid, verweerder onderzoek moet doen naar de nieuwe elementen en nagaan of deze de kans op erkenning aanzienlijk groter maken.

Verweerder dient in een eerste fase te onderzoeken of er elementen voorliggen die nieuw zijn ten opzichte van het vorige verzoek om internationale bescherming: in casu zijn deze er duidelijk, met name het arrestatiebevel, de brief, de screenshots van verzoekers profielen op sociale media en zijn uitgebreide verklaringen omtrent zijn activiteiten op sociale media en zijn lidmaatschap van de beweging Shave Ronahig.

Bijgevolg moet daarna ook worden bestudeerd of deze documenten de kans op een erkenning als vluchteling al dan niet aanzienlijk groter maken.

Nansen vzw stelt terzake in het document “Volgende verzoeken en nieuwe elementen, een tool:

“(...)”

Bijgevolg dient in casu volgens art. 48/6,§5, b) Vreemdelingenwet de asielinstanties rekening houden met alle door de verzoeker overgelegde documenten én diens verklaringen.

4. In casu moet worden vastgesteld dat verweerder slechts zeer summier met de uitgebreide verklaringen van verzoeker heeft rekening gehouden met de nochtans uitgebreide verklaringen van verzoeker omtrent zijn activiteiten op diverse sociale media accounts, en met zijn lidmaatschap van Shave Ronahig.

Uit deze verklaringen van verzoeker blijkt meer precies:

- Dat hij sinds 2008 al een tiental Facebookprofielen heeft gehad waarop hij geregeld politieke boodschappen verspreidde, bv. zijn verontwaardiging postte over de aanvallen die Turkije uitvoert tegen de burgerbevolking*

in Iraaks Koerdistan, en dat deze profielen één na één geblokkeerd worden. Hij ziet er de hand in van de Turkse en/of Iraaks-Koerdische autoriteiten (blz. 5 gehoorverslag). Hij heeft momenteel nog steeds een Facebookprofiel maar is nu veel meer actief op Tiktok

- Dat hij op social media actief sinds 2011-2012 (zodat dit sowieso dateert van na verzoekers derde verzoek om internationale bescherming) (blz. 5 gehoorverslag)

- Zijn laatste post dateert van ongeveer eind augustus, toen hij een live uitzending deed op tittok naar aanleiding van een aanval met chemische wapens door de Turkse overheid in Koerdistan (blz. 6 gehoorverslag)

- Dat hij een ruime kennis etaleert van het lot dat kritische journalisten in Koerdistan moeten ondergaan, zoals Sardasht Osman die vermoord is, en talrijke anderen zoals Harwan Issa , Sherwan Sherwani , Barzan Singari , Jamal Khalil Sindi, Omid Haji en Ayaz Kardam die werden opgesloten op soms onbekende plaatsen en er gefolterd worden. Van al deze personen bestaat rapportage over hun lotgevallen, zoals blijkt uit de artikelen vermeld in de voetnoten bij hun namen. De schrijfwijze mag dan soms verschillend zijn, maar verzoeker heeft de kans niet gehad om deze schrijfwijzen na te kijken aangezien de kopie van de nota's op dezelfde dag werd overgemaakt als de beslissing zelf. (blz. 6 gehoorverslag)

- dat hij lid is van een groepering "Grupa Shave" ("licht van de vrijheid"), die in Europa deelneemt aan betogingen, een stille tocht voor een PKK-leider, nieuwjaarsfeesten, enz. Deze groep bestaat uit sympathisanten van de PKK maar is er formeel niet mee verbonden. De leden verwerpen het dictatoriaal regime in de Koerdische autonome regio, zoals ze het zelf noemen. De groep werkt wel in het geheim en ieder staat er onder schuilnamen bekend (blz. 7 gehoorverslag). Met deze personen organiseerde verzoeker ook live-uitzendingen op Tiktok, waarbij elk lid zoveel mogelijk volgers van zijn eigen account probeerde te mobiliseren om te kijken naar de uitzending. Hij nam aan deze uitzendingen deel onder een schuilnaam maar was wel zichtbaar tijdens de uitzendingen waardoor hij vreest herkend te worden bij terugkeer (blz. 8 gehoorverslag). Tijdens de uitzendingen werd hij geconfronteerd met beledigende commentaren van anonieme volgers die geen lid waren, en die hij bijgevolg toeschrijft aan de Koerdische autoriteiten. (blz. 9 gehoorverslag).

Verweerder trekt in de bestreden beslissing het activisme van verzoeker op social media niet in twijfel:

[citaat bestreden beslissing]

Maar verweerder stelt hieromtrent:

[citaat bestreden beslissing]

Dit is een lange uiteenzetting om dus gewoon te stellen dat verzoeker niet aantoont dat de Koerdische autoriteiten weet hebben van zijn activiteiten op social media.

Verweerder stelt voorts dat het niet geloofwaardig is dat verzoekers familie in de Koerdische Autonome Regio drie à viermaal werd bezocht door de Asasisch (de veiligheidsautoriteiten van deze regio) omwille van verzoekers activiteiten op social media.

Tot slot verwijst verweerder ook nog naar het feit dat de geloofwaardigheid van verzoeker verder in twijfel getrokken wordt door het laattijdig karakter van zijn huidig verzoek, dat pas wordt ingediend nu hij geconfronteerd wordt met een dreigende uitwijzing naar Irak terwijl hij al veel eerder een verzoek om internationale bescherming moest hebben ingediend indien hij werkelijk een vrees koesterde omwille van zijn publicaties op social media.

5. Verzoeker stelt echter vast dat verweerder verder geen énkél onderzoek doet naar de situatie van activisten en journalisten in de Koerdische Autonome Regio in Irak. Nochtans stelt het artikel 48/6, §5, a) Vreemdelingenwet dat de asielinstanties bij hun onderzoek rekening houden met:

"alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;"

In casu kan verweerder echter niet volstaan met de loutere stelling dat het aan verzoeker is om te bewijzen dat de Koerdische autoriteiten op de hoogte zijn van zijn deelname aan uitzendingen. De samenwerkingsplicht tussen verzoeker en verweerder maakt dat ook de bewijslast gedeeld is, en dat verweerder niet zomaar het risico op vervolging van verzoeker omwille van dienst activisme kan bagatelliseren door louter te verwijzen naar het gebrek aan bewijs van verzoekers beweringen. Verzoeker wijst opnieuw op de rechtspraak van het Hof van Justitie die terzake stelt:

[citaat HvJ 22 november 2012, M.M. t. Minister for Justice, Equality and Law Reform, C-277/11, par. 66]

Verweerder had dus op zijn minst de situatie van activisten op social media moeten nagaan, en meer bepaald of, en in welke mate:

- de pers en de vrije meningsuiting vrij zijn in de Koerdische Autonome Regio, zowel wat betreft de wetgeving als wat betreft de toepassing ervan;

- de Koerdische autoriteiten actief zijn op social media om te achterhalen wie de kritische stemmen zijn en om deze kritische accounts te blokkeren, zoals verzoeker vermoedt (zie hierboven en op blz. 5 gehoorverslag), dan wel om deze te overspoelen met beledigende commentaren, zoals verzoeker vermoedt (zie hierboven en blz. 9 gehoorverslag)

- de Koerdische autoriteiten de auteurs van kritische posts trachten te traceren, intimideren en te arresteren om hen het zwijgen op te leggen en/of als afschrikmiddel.

In het administratief dossier zit echter geen enkele verwijzing naar de situatie omtrent deze vragen in Irak. Het administratief dossier bevat enkel het gehoorverslag en de bestreden beslissing, en een algemeen rapport over documentenfraude in Irak, maar geen verwijzing naar rapporten over één van de vermelde vragen. Het onderzoek naar de beoordeling van verzoekers vluchtrelaas is dan ook niet op objectieve en onpartijdige wijze gebeurd, en zonder rekening te houden alle relevante feiten in het land van herkomst. Om die reden alleen als schendt verweerder het artikel 48/6 Vreemdelingenwet, in samenhang met het artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet, en dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Verzoeker meent dat verweerder ingevolge de verkorte termijn die door zijn opsluiting van toepassing zijn, overhaast te werk is gegaan en de beslissing heeft genomen zonder grondig onderzoek van zijn dossier.

6. Verzoeker wijst verder op de rapportage in diverse betrouwbare bronnen die duidelijk maken dat er wel degelijk een ernstig probleem is op vervolging van activisten zoals verzoeker in geval van terugkeer. Vooreerst wijst hij in dat verband op de UNHCR International Protection Considerations with regards to People Fleeing Iraq van januari 2024, waarin het luidt op blz. 119:

“(...)”

UNHCR stelt in een zeer recent maar door verweerder onbesproken gelaten rapport dus duidelijk dat:

- er sprake is van pesterijen, arrestatie en vervolging van individuen die kritiek geven op de regionale autoriteiten;

- dat ook familieleden van echte of vermeende kritikasters op de regionale autoriteiten onderworpen kunnen worden aan pesterijen, intimidatie en arrestatie door de autoriteiten zelf of door onbekenden (verzoeker vermeldt deze passage omdat verweerder ook vermeldt dat hij geen geloof hecht aan de bezoeken die de Asayish volgens verzoeker hebben gedaan bij verzoekers familie, om hem te zoeken);

- dat dergelijke activisten, weliswaar afhankelijk van de omstandigheden eigen aan de zaak, waarschijnlijk nood hebben aan internationale bescherming.

Indien UNHCR stelt dat personen met een dergelijk profiel vermoedelijk nood hebben aan internationale bescherming, dan kan verweerder zich toch niet vergenoegen met de stelling dat verweerder niet bewijst dat de Koerdische autoriteiten weet hebben van zijn activisme op social media omdat de beledigende posts aan verzoekers adres niet met zekerheid aan de autoriteiten kunnen worden toegeschreven. In dergelijk geval dient verweerder dus net de “omstandigheden eigen aan de zaak” verder te onderzoeken, hetgeen hij in het geheel niet heeft gedaan.

Ook EUAA rapporteert overigens gelijkaardige signalen in de Iraq – Country of Origin Information Report May 2024¹². Op blz. 20 luidt het daar:

(...)

Verweerder maakt ook naar dit rapport geen enkele verwijzing.

7. Verzoeker verwijst voorts naar rapportage van de onafhankelijke organisatie Freedomhouse, die in de evaluatie van Irak voor 2023 rapporteert dat de Koerdische autoriteiten voortdurend de social media bewaken op zoek naar kritische berichtgeving:

“(...)”

(de geciteerde passage is terug te vinden onder vraag D4 op de link <https://freedomhouse.org/country/iraq/freedom-world/2023>)

Dit bevestigt verzoekers stelling dat hij gevaar loopt in geval van terugkeer naar Irak omdat hij te zien was op live-uitzendingen op tiktok waarin kritiek werd gegeven op de Koerdische autoriteiten, en het spreekt dus de stelling tegen van verweerder dat verzoeker louter vermoedens uit wanneer hij de beledigingen die hij krijgt toeschrijft aan de Koerdische autoriteiten.

UNHCR bevestigde trouwens in een rapport van 2021 al deze praktijken, in het uiterst pertinente rapport “Freedom of Expression in the Kurdistan region of Iraq”.

In dit rapport stelt UNHCR vast dat er een patroon bestaat waarbij activisten en journalisten gearresteerd worden na publicatie van kritische posts op sociale media (blz. 9):

(...)

Hoewel UNHCR ook rapporteert over het feit dat dergelijke activisten zonder procedurele waarborgen en zonder duidelijke aanklachten dagen-, weken- of maandenlang worden vastgehouden, wijst het ook op het wettelijk kader dat in de Koerdische Autonome Regio bestaat om dergelijk activisme te beteugelen (blz. 10):

(...)

En ook UNHCR maakt melding van anonieme belaging van activisten, die door hen wordt toegeschreven aan de autoriteiten (blz. 13):

Several journalists and activists interviewed by UNAM/OHCHR reported having received threats, including death threats, usually from anonymous sources by phone or social media, which they linked to their coverage of demonstrations or criticism of the public authorities

8. Op basis van al het bovenstaande blijkt duidelijk dat verzoeker een ernstig risico op vervolging loopt in geval van terugkeer naar Irak, aangezien hij zeer actief was op social media waar hij veelvuldig kritiek uitte op de autoriteiten van de Koerdische Autonome Regio. Verzoeker herinnert eraan dat hij zo’n 8.000 volgers heeft op zijn tiktokaccount en dat hij live-uitzendingen deed samen met andere activisten uit Europese landen

die elk ook hun eigen volgers opriepen om de uitzendingen mee te volgen. Het is dan ook aannemelijk dat zij vele duizenden personen bereikten met hun uitzendingen en daarmee in het vizier lopen van de Koerdische autoriteiten.

Uit de geciteerde documentatie blijkt dat immers niet alleen dat kritische activisten in Iraaks Koerdistan geconfronteerd worden met intimidatie, arrestatie en vervolging maar ook dat de Koerdische autoriteiten zelf actief op social media op zoek zijn om kritische berichtgeving te traceren, en om de auteurs ervan te identificeren en te intimideren, of erger, te arresteren en te berechten louter omwille van hun meningsuiting.

Bovendien is er ook rapportage van het feit dat de Koerdische autoriteiten ook familieleden van dergelijke activisten lastigvallen.

Al deze feiten werden door verzoeker opgeworpen maar door verweerder geminimaliseerd of als ongeloofwaardig beschouwd, zonder dat verweerder enige opzoeking deed over de situatie van activisten met verzoekers profiel in Irak. Verzoekers informatie wordt dan ook bevestigd door de voorhanden zijnde landeninformatie hetgeen van belang is in het licht van de bepaling uit artikel 48/6, §4, c) Vreemdelingenwet.

Verzoeker dient dan ook erkend te worden als vluchteling. In ondergeschikte orde meent verzoeker dat zijn verzoek om internationale bescherming op zijn minst ontvankelijk moet verklaard worden gelet op de duidelijke aanwijzingen dat de nieuwe elementen die hij naar voor heeft gebracht, de kans op een erkenning aanzienlijk groter maken. In dat geval dient aan verweerder opgedragen te worden dat hij een grondig onderzoek moet voeren met verwijzing naar informatie over de situatie in Koerdische Autonome Regio in Irak.”

3.1.2. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.2.2. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er overeenkomstig artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

3.2.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissingen van het CGVS met betrekking tot verzoekers voorgaande verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van het huidige (vierde) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker herhaalt te vrezen dat hij bij terugkeer naar zijn land en regio van herkomst door de autoriteiten zal worden opgesloten in de gevangenis en mishandeld of gedood omwille van zijn vermeende banden met de PKK. Hij voegt hieraan toe dat hij heel actief is op de sociale media, waaronder TikTok, waar hij deelneemt aan live-uitzendingen waarin bepaalde gebeurtenissen worden becommentarieerd, en Instagram, waar hij berichten en foto's post die pro-PKK zijn, waardoor de Koerdische regering in Irak hem als een opposant zou beschouwen. Verzoeker stelt dat hij vroeger verschillende accounts had, maar dat ze allemaal gehackt of geblokkeerd werden door de Koerdische autoriteiten of de Turkse overheid, waarna hij nieuwe accounts aanmaakte op zowel TikTok als Facebook. Daarop zou hij kritiek hebben geuit op het Turkse beleid en de luchtaanvallen op doelwitten in Iraaks Koerdistan. Omwille van zijn activiteiten zou de Asayish drie of vier keer zijn langsgesproken bij zijn familie in Irak en gevraagd hebben naar hem en zijn activisme. Ook zou er nog altijd een arrestatiebevel tegen verzoeker van kracht zijn vanwege de problemen met de autoriteiten die hij reeds aanhaalde in het kader van zijn eerdere verzoeken. Ter staving van zijn huidige verzoek legt verzoeker een arrestatiebevel, een brief van enkele dorpsgenoten en screenshots van zijn profielen op sociale media neer (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4-10; AD, stuk 7, verklaring volgend verzoek, vragen 17, 18-21; AD, stuk 5, 'Documenten').

In de bestreden beslissing is de adjunct-commissaris van oordeel dat dat het huidige (vierde) verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk moet worden verklaard overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Wat betreft verzoekers verklaringen aangaande het arrestatiebevel dat nog steeds tegen hem van kracht zou zijn en waarin hij wordt beticht van banden met de PKK, wijst de adjunct-commissaris erop dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat verzoeker in het kader van zijn vorige verzoeken heeft uiteengezet doch waaraan geen geloof kon worden gehecht en dat het gegeven dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidige verzoek louter nogmaals deze problemen aanhaalt en verwijst naar zijn eerdere verklaringen hier niets aan wijzigt en op zich niet van die aard is om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Verder betwijfelt de adjunct-commissaris niet dat verzoeker af en toe politieke statements maakt of maakte op sociale media en dat hij samen met andere mensen deelnam aan politiek getinte live-uitzendingen op sociale media, gelet op de door verzoeker neergelegde documenten en zijn sociale media-accounts, doch stelt hij dat deze elementen *an sich* niet voldoende zijn om in aanmerking te komen voor internationale bescherming daar verzoeker niet aantoont dat de autoriteiten in zijn land van herkomst hiervan op de hoogte zijn en hij omwille hiervan wordt gezocht en problemen zal krijgen bij terugkeer. De adjunct-commissaris wijst er in dit verband vooreerst op dat verzoeker geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs neerlegt van zijn beweringen dat de Iraaks-Koerdische autoriteiten de hand hebben in de beledigingen die onbekenden stuurden als reactie op de live-uitzendingen die hij deed, temeer daar het anonieme accounts waren die zich dan ook nog eens beperkten tot algemene beledigingen jegens verzoeker of Koerdische strijders in het algemeen en ook gewone burgers anti-Koerdische of anti-PKK gevoelens kunnen hebben en deze verwoorden op sociale media. Verder hecht de adjunct-commissaris weinig geloof aan verzoekers bewering dat de Koerdische veiligheidsdienst Asayish drie keer is langsgesproken bij zijn familie om naar hem en zijn activiteiten op sociale media te vragen, nu (i) het geenszins ernstig is dat hij pas op 17 september 2024 zijn huidige, vierde verzoek indiende, tien jaar nadat zijn derde verzoek werd afgesloten met een niet-inoverwegingname, indien zijn verklaringen omtrent de problemen die zijn familie in Irak zou kennen omwille van hem en zijn activiteiten op sociale media de waarheid betreffen, (ii) het niet ernstig is dat de Asayish volgens zijn initiële verklaringen herhaaldelijk aan zijn familie vroegen waar ze hem verborgen hield en waar hij was, terwijl ze volgens hem wisten dat hij zich niet in het land bevond, en dat hij dan vervolgens, wanneer hij hier om verduidelijking werd gevraagd, plots zijn verklaringen aanpaste en beweerde dat ze niet effectief wilden weten waar hij was maar dat het gewoon pesterijen waren, (iii) hij niet eenduidig is over de problemen die zijn familie zou kennen met de Asayish, (iv) hij geenszins aantoont *anno* 2024 nood te hebben aan internationale bescherming omwille van de vermeende bezoeken van de Asayish aan zijn familie daar het laatste bezoek waar hij weet van heeft van 2019 dateert, hetgeen vijf jaar geleden is, en het geenszins kan overtuigen dat zijn familie hem niet meer

op de hoogte brengt van recentere bezoeken uit angst voor zijn mentale toestand, en (v) indien het al zou vaststaan dat de Asayish bij zijn familie langsging, *quod non*, de huisbezoeken die zich in 2015, 2017 en 2019 zouden hebben voorgedaan geenszins verband kunnen houden met zijn lidmaatschap van een Koerdische groepering sinds 2021. Tot slot spreekt volgens de adjunct-commissaris ook verzoekers gedrag duidelijk het werkelijk bestaan van een nood aan internationale bescherming tegen, aangezien hij gedurende de tien jaar dat hij illegaal op het Belgische grondgebied verbleef en doorheen zijn herhaaldelijke contacten met de Belgische autoriteiten omwille van zijn illegaal verblijf nooit enige melding maakte van zijn beweerd vrees voor vervolging en nood aan internationale bescherming.

In het enig middel van zijn verzoekschrift voert verzoeker in wezen aan dat het CGVS niet voldaan heeft aan zijn samenwerkingsplicht, die volgens verzoeker inhoudt dat de bewijslast gedeeld is, door geen enkel onderzoek te voeren naar de situatie van activisten en journalisten in de Koerdische Autonome Regio van Irak (hierna: de KAR) overeenkomstig artikel 48/6, § 5, a) van de Vreemdelingenwet.

Te dezen wijst de Raad erop dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar verzoeker wijst op de samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS en in dit verband rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie aanhaalt, gaat hij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) geen synoniem is voor "*gedeelde bewijslast*", maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De asielinstanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin hun taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de asielinstanties rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de door hem voorgehouden vrees voor vervolging of het vermeende reële risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk te maken.

Verzoeker dient aldus *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn activiteiten op sociale media hem in het vizier van de Koerdische autoriteiten brengen of zouden kunnen brengen bij terugkeer naar zijn land en regio van herkomst omdat hij wordt beschouwd als opposant. De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoeker daartoe in gebreke blijft, gelet op de in de bestreden beslissing terecht aangehaalde en omstandig toegelichte motieven.

De adjunct-commissaris beperkt zich daarbij geenszins tot de loutere vaststelling dat verzoeker niet bewijst dat de beledigingen van anonieme deelnemers aan de live-uitzendingen op TikTok kunnen worden toegeschreven aan de Koerdische autoriteiten. In de bestreden beslissing wordt tevens op goede gronden gemotiveerd waarom geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat de Asayish al drie of vier keer zijn langsgesproken bij zijn familie om naar verzoeker en zijn activiteiten op sociale media te vragen. Deze motieven luiden als volgt:

"Zo is het vooreerst geenszins ernstig dat u pas op 17 september 2024 uw huidig verzoek indiende indien uw verklaringen omtrent de problemen die uw familie in Irak zou kennen omwille van u en uw activiteiten hier op sociale media de waarheid betreffen. Immers, uit wat u beweert bent u reeds sinds 2011 à 2012 actief op sociale media. U beweerde voorts dat de Asayish meermaals langskwam op zoek naar u, dit in 2015, 2017 en 2019, en hierbij uw familie, en dan vooral uw oudste broer, telkens onder druk zette en bedreigde (zie CGVS p. 9). Uw derde verzoek werd reeds op 4 maart 2010 afgesloten met een weigering tot in overwegingname op niveau van de DVZ. Dat u dan pas op 17 september 2024 – meer dan 10 jaar later – besliste uw huidig verzoek in te dienen, en dit terwijl, naar u thans beweert, de Asayish al sinds 2015 herhaaldelijk naar u kwam vragen bij uw familie en problemen veroorzaakte voor uw familie, is volstrekt ongeloofwaardig. Het mag duidelijk zijn dat u al veel eerder, minstens op het moment dat de (beweerde nieuwe) problemen de kop opstaken, opnieuw uw vrees zou hebben kenbaar gemaakt en een nieuw verzoek zou hebben ingediend. Uw gedrag in deze spreekt uw beweerde vrees evenwel duidelijk tegen. De vaststelling dat u pas op 17 december 2024 een nieuw verzoek indiende bevestigt bovendien eens te meer ook de hierboven reeds aangehaalde ongeloofwaardigheid van het beweerde arrestatiebevel wat u nog steeds boven het hoofd zou hangen omwille van uw banden met de PKK (zie supra).

Ook volgende wijst erop dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vrees omwille van uw activisme op sociale media. Zo verklaarde u aanvankelijk dat de Asayish bij de huisbezoeken aan uw familie

vroeg waar ze u verborg alsook waar u was, dit terwijl ze volgens u weet hadden van uw activisme vanuit België en dus logischerwijs ook wisten dat u zich niet in het land bevond (zie CGVS, p.10). Dat ze volgens u dan herhaaldelijk aan uw familie vroegen waar u was, is dan ook niet ernstig. Dat u dan vervolgens, wanneer u hier om verduidelijking werd gevraagd, plots uw verklaringen aanpaste en beweerde dat ze niet effectief wilden weten waar u was maar dat het gewoon pesterijen waren (zie CGVS, p.10), kan dan ook niet overtuigen.

U bent tot slot ook niet éénduidig wanneer u wordt gevraagd naar de problemen die uw familie dan kende met de Asayish. Waar u enerzijds verklaarde dat ze uw familie onder druk zetten en bedreigden, vooral dan uw oudste broer (zie CGVS p. 9), blijkt verder uit uw verklaringen dat ze enkel naar u kwamen vragen. Over welke druk en bedreigingen het hier dan zou gaan, is geenszins duidelijk en zulks blijkt ook nergens uit uw overige verklaringen. U liet verder nog optekenen dat de bezoeken van de Asayish de reputatie van uw familie niet ten goede komen (zie CGVS, p.10). In het licht van voorgaande - aangaande de problemen die u zou gekend hebben met de Asayish voor uw vertrek uit Irak en die, naar u beweert, tot op heden nog spelen werd reeds herhaaldelijk geoordeeld dat hieraan geen geloof wordt gehecht en ook uw beweringen dat de Asayish 'recent' opnieuw naar u kwam vragen omwille van uw sociaal activisme kunnen niet overtuigen – mag al duidelijk zijn dat uw verklaringen betreffende de herhaalde bezoeken door de Asayish aan uw familie enige geloofwaardigheid ontberen. Dat de reputatie van uw familie dan hierdoor besmeurd is, kan evenmin overtuigen. Wat er ook van zij, en ook al zou het vaststaan dat de Asayish bij uw familie langskwam – quod non - het loutere feit dat de reputatie van uw familie zou zijn gedeukt, volstaat geenszins om in uw hoofde te besluiten tot een nood aan internationale bescherming.

Ten slotte dateert volgens uw verklaringen het laatste bezoek waar u weet van heeft van 2019, hetgeen vijf jaar geleden is. Uw verklaringen als vermoedt u dat uw familie u niet meer op de hoogte brengt van recentere bezoeken uit angst voor uw mentale toestand, overtuigt geenszins (zie CGVS, p.10). Immers voor uw verzoek is deze informatie uitermate belangrijk. Zeker gezien u in de periode dat de bezoeken zich zouden hebben voorgedaan nimmer een verzoek indiende en u zich nu, i.c. 9 jaar nadat de bezoeken zouden gestart zijn en 5 jaar na het laatste bezoek waarvan u weet heeft, beroept op een vrees voor de Asayish mag in alle redelijkheid verwacht worden dat u duidelijk zou kunnen aangeven hoe de actuele situatie is en wat zich eventueel nog heeft voorgedaan. Dat u dan niet aandringt bij uw familie, dan wel dat uw familie u niet zou informeren van de meest recente problemen, is geenszins ernstig. De Commissaris-generaal dient zich immers in het kader van uw verzoek uit spreken over uw actuele nood aan internationale bescherming en dient zich hiervoor te steunen op de situatie zoals deze zich nu voordoet. Waarom uw familie u voorheen wel zou hebben ingelicht van de beweerde huisbezoeken doch u dan nu, op een moment dat deze informatie van het grootste belang is, hierover geen verdere informatie meer zou willen geven, kan totaal niet worden begrepen. U toont dan ook geenszins aan anno 2024 nood te hebben aan internationale bescherming.”

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen enkele poging om bovenstaande motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en deugdelijk en pertinent zijn, te weerleggen of te verklaren. Nochtans zijn de beweerde bezoeken van de Asayish aan zijn familie in Irak, indien geloofwaardig, *in casu* de enige concrete en ernstige aanwijzing dat verzoeker daadwerkelijk in het vizier zou zijn gekomen van de autoriteiten van zijn land en regio van herkomst omwille van zijn politiek getinte activiteiten en uitlatingen op sociale media, die op zich niet worden betwist. Dat aan dit essentiële element van zijn relaas hoegenaamd geen geloof kan worden gehecht, omwille van de hoger aangehaalde pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier en die door verzoeker geheel ongemoeid worden gelaten – laat staan dat verzoeker deze motieven weerlegt –, is van aard de geloofwaardigheid van zijn bewering en vrees dat de autoriteiten op de hoogte zijn van zijn activiteiten op sociale media, en dat ze hem omwille van die activiteiten zoeken en bij terugkeer willen vervolgen, fundamenteel te ondermijnen.

Wat betreft verzoekers voorgehouden lidmaatschap van de organisatie “Grupa Shave”, die bestaat uit sympathisanten van de PKK, merkt de Raad nog op dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd of hij officieel lid is van een organisatie, antwoordde “Nee, ik ben activist voor PKK” en geen enkele melding maakte van de groep (AD, stuk 7, verklaring volgend verzoek, vraag 18). Wat er ook van zij, verzoeker toont niet aan dat de autoriteiten in zijn land en regio van herkomst op de hoogte zijn van dit lidmaatschap en verzoekers activiteiten in het kader daarvan, gelet op zijn verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dat de groep privé is omwille van veiligheidsredenen en dat hij deelnam aan de online activiteiten van de groep onder een schuilnaam (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-8). De Raad kan de adjunct-commissaris bijtreden waar hij in dit verband nog als volgt overweegt in de bestreden beslissing:

“Voorts blijkt dat u pas sinds 2021 lid zou zijn geworden van een Koerdische groepering van activisten en Asayish. Indien het al zou vaststaan dat Asayish bij uw familie langsging, quod non, mag het duidelijk zijn dat de huisbezoeken die zich dan in 2015, 2017 en 2019 zouden hebben voorgedaan, hiermee geenszins verband houden.”

De adjunct-commissaris wijst er in de bestreden beslissing tot slot op dat ook verzoekers gedrag het bestaan in zijn hoofde van een daadwerkelijke nood aan internationale bescherming tegenspreekt en motiveert dienaangaande op goede gronden als volgt:

“Zo verbleef u gedurende 10 jaar illegaal op het Belgische grondgebied. U kwam in die periode ook meermaals in aanraking met de Belgische autoriteiten omwille van uw illegaal verblijf. Dat u gedurende die gehele periode en doorheen die herhaaldelijke contacten nooit enige melding maakte van uw beweerde vrees voor vervolging en nood aan internationale bescherming, is volstrekt onlogisch. Ook nadat u werd opgepakt en overgebracht naar een gesloten centrum maakte uw beweerde vrees niet kenbaar. Pas op het moment dat een procedure u van het Belgische grondgebied te verwijderen en terug te leiden naar Irak werd opgestart, maakte u uw (beweerde) nood kenbaar en diende u uw huidig verzoek in. Uw gedrag in deze wijst er dan ook duidelijk op dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u geen prioriteit heeft en het louter verkrijgen van een verblijfsvergunning voor u primeert.”

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift geen enkel argument of element aan dat bovenstaande pertinente analyse van zijn gedrag en de negatieve implicaties ervan voor de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees voor vervolging in een ander daglicht plaatst.

De algemene informatie uit diverse bronnen waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift en die volgens hem duidelijk maakt *“dat er wel degelijk een ernstig probleem is op vervolging van activisten zoals verzoeker in geval van terugkeer”* is niet van aard de lacunes in zijn bewijsvoering op te vullen. In de *“UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq”* van januari 2024, waaruit verzoeker citeert in zijn verzoekschrift, kan worden gelezen dat UNHCR van mening is dat *“depending on the particular circumstances of the case, individuals opposing or perceived to be opposing the KRG authorities, the dominant ruling parties or others with political influence in the KR-I are likely in need of international refugee protection (...)”* (p. 119). In de mate dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de autoriteiten in zijn land van herkomst op de hoogte zijn van voormelde activiteiten op sociale media en/of zijn lidmaatschap van een PKK-gezinde organisatie en ook verzoekers gedrag het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde tegenspreekt, kan niet blijken dat hij, gelet op de specifieke omstandigheden van zijn zaak, nood heeft aan internationale bescherming als (vermeende) opposant van de autoriteiten in de KAR. Derhalve is *in casu* een onderzoek naar de situatie en behandeling van personen met dit profiel, onder meer op basis van de door verzoeker aangehaalde rapporten van UNHCR, EUAA en Freedom House, niet aan de orde.

Het loutere feit dat verzoekers verklaringen over zijn activisme op sociale media niet in strijd zijn met algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek, volstaat niet om hem het voordeel van de twijfel te verlenen overeenkomstig artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, nu verzoeker niet *in concreto* aannemelijk maakt dat de autoriteiten in zijn land van herkomst op de hoogte zijn van dit activisme en hem om die reden willen vervolgen.

Gelet op het voorgaande kunnen verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn activisme op sociale media en de herhaalde bezoeken van de Asayish aan zijn familie in Irak, die hiermee verband zouden houden, *in casu* niet worden weerhouden als nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming in zijn hoofde aanzienlijk vergroten in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De documenten die verzoeker tijdens de administratieve procedure heeft neergelegd ter staving van zijn huidig volgend verzoek kunnen deze beoordeling niet wijzigen (AD, stuk 5, ‘Documenten’). Het arrestatiebevel bevestigt een eerder arrestatiebevel dat tegen verzoeker zou zijn uitgevaardigd wegens zijn samenwerking met de PKK. Dit document en verzoekers vrees in dit verband maakten reeds het voorwerp uit van een eerdere (definitieve) beoordeling in het kader van zijn eerste verzoek, waarbij besloten werd dat aan verzoekers bewering door de autoriteiten van zijn land en regio van herkomst te worden gezocht omwille van zijn vermeende samenwerking met de PKK geen enkel geloof kan worden gehecht. Het gegeven dat verzoeker in het kader van zijn huidige vierde verzoek deze vrees louter herhaalt en ter staving hiervan opnieuw een arrestatiebevel neerlegt, waarin louter verwezen wordt naar het eerder neergelegde arrestatiebevel, is op zich niet van die aard de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Bovendien blijkt uit objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier dat allerhande Iraakse documenten frequent worden vervalst of gemakkelijk door omkoping kunnen worden verkregen, waardoor de bewijswaarde van dergelijke documenten zeer beperkt is (AD, stuk 6, ‘Landeninformatie’, COI Focus *“Irak. Corruptie en documentenfraude”* van 20 mei 2021 (update)). De brief opgesteld door (oorspronkelijke) dorpsgenoten van verzoeker bevat louter persoonlijke verklaringen die niet kunnen worden geverifieerd en die geen enkele objectieve bewijswaarde hebben. Wat betreft de neergelegde screenshots van verzoekers profielen op sociale media, dient te worden herhaald dat *in casu* niet wordt betwist dat verzoeker actief is op sociale media en daarbij boodschappen tegen de Turkse en Koerdische autoriteiten post. Uit deze stukken kan evenwel niet blijken dat de autoriteiten in zijn land en regio van herkomst op de hoogte zijn van deze activiteiten en hem omwille daarvan viseren.

Wat betreft het eventuele risico in hoofde van verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de *“UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq”* van januari 2024 als uit de *“Country Guidance Note : Iraq”* van EUAA van juni 2022, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger afkomstig uit Irak de focus aldus worden gericht op de regio waarvan hij afkomstig is en op de vraag of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn regio van herkomst in Irak, *in casu* de veiligheidssituatie in het district Zakho van de provincie Dohuk moet worden beoordeeld.

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, concludeert de Raad samen met de adjunct-commissaris dat er actueel in het district Zakho van de provincie Dohuk geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit wordt ook bevestigd in voormelde *“Country Guidance Note : Iraq”* van EUAA van juni 2022 (p. 190-192).

Verzoeker brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop voorgaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in het district Zakho van de provincie Dohuk nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in het district Zakho van de provincie Dohuk de mate van het willekeurig geweld hoog is, zodat een lager niveau van individuele elementen vereist is om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die naar de regio terugkeert een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Zakho van de provincie Dohuk. Verzoeker geeft evenwel wel aan dat zijn mentale gezondheidstoestand niet goed is, doch hij laat na medische stukken bij te brengen die het bestaan, de aard en de ernst van zijn voorgehouden psychologische problemen attesteren (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2; AD, stuk 7, verklaring volgend verzoek, vraag 13). Er blijken verder geen elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

3.2.4. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat verzoeker in het kader van zijn huidig, vierde verzoek geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het gegeven dat verzoeker momenteel in hongerstaking is, zoals door zijn advocaat ter terechtzitting wordt opgemerkt, werpt geen ander licht op voorgaande appreciatie van zijn nood aan internationale bescherming.

Bijgevolg heeft de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT